

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2020. évi május hó 27. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

ítéletet:

A másodfokú bíróság az emberölés bűntettének kísérlete miatt **vádolt** ellen indult büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék 15.B.102/2019/47/I. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy a szabadságvesztés tartamát 8 (nyolc) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába a 2020. évi január hó 8. napjától a 2020. évi május hó 27. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt továbbmenően beszámítja.

Indokolás

- [1] A Kaposvári Törvényszék a 2020. évi január hó 8. napján kelt 15.B.102/2019/47/I. számú ítéletében vádlottat a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 160. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés d) és f) pontja szerint minősülő emberölés bűntettének kísérlete miatt 10 év szabadságvesztésre ítélte, melyet fegyházban rendelt végrehajtani. Megállapította, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A szabadságvesztés tartamába a 2019. január 4. napjától 2020. január 8. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította, rendelkezett a bűnjelekről és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 271.792 forint bűnügyi költség megfizetésére.
- [2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.
A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (továbbiakban: Be.) 599. § (1) bekezdésén alapuló nyilvános ülés megtartását és az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.
- [3] Az ügyben a fellebbezés a Be. 598. § (1) és (2) bekezdéseiben felsorolt feltételek hiányában tanácsülésen nem lett volna elintézhető. Időközben azonban hatályba lépett a veszélyhelyzet ideje alatt érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedésekről szóló 74/2020. (III. 31.) Korm. rendelet (továbbiakban: R.) mely lehetőséget biztosít eltérő rendelkezések alkalmazására.
Az R. 82. § (1) bekezdése szerint, ha a másodfokú bíróságnak a fellebbezés elintézésére a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülést kell tartania, azonban az elbíráláshoz szükséges adatok a fellebbezéssel érintettek írásbeli nyilatkozata alapján beszerezhetők, az ehhez szükséges

intézkedéseket a tanács elnöke teszi meg. Ha az így beszerzett adatok alapján tárgyalás tartása nem szükséges, vagy ha a rendelkezésre álló adatok alapján az ügy tanácsülésen való elbírálásának nincs akadálya és a vádlott, a védő és az ügyész a nyilvános ülés kitűzését nem indítványozza - figyelemmel az R. 82. § (2) bekezdésében írtakra - a másodfokú bíróság a fellebbezésről tanácsülésen dönt.

A fentiek alapján tehát a tanácsülésen történő elbírálásnak nem volt eljárásjogi akadálya, miután nyilvános ülés kitűzése iránt nem érkezett indítvány.

- [4] A másodfokú bíróság a jogorvoslatokkal megtámadott határozatot a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül akként, hogy vizsgálta a tényállás megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását. Ezt meghaladóan - a Be. 590. § (7) bekezdése értelmében - hivatalból döntött az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben.

- [5] A felülbírálat során észlelte, hogy az elsőfokú bíróság ítélete túlnyomórészt megalapozott, azt azonban a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján - az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma útján - az alábbiak szerint helyesbítette:

A vádlott vagyonát képezi a,2. hrsz-ú zártkerti ingatlan, amelynek értéke nem ismert, évi kivetett adója 6.300 forint (*elsőfokú bírósági iratok 15. sorszáma*).

Mellőzi a tényállásból az ítélet 2. oldalának utolsó bekezdésében szereplő azon megállapítást, hogy „eziránt azonban bűnös közömbösséget tanúsított, belenyugodott a legsúlyosabb következményekbe”, ezt a jogi indokolás részének tekinti.

A fenti helyesbítéssel a törvényszék ítélete hiánytalan, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz, ezért az a Be. 593. § (3) bekezdése alapján irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

- [6] Az elsőfokú bíróság a tényállást a vádlott védekezésével szembenálló részében a sértettek és a tanúk egybehangzó vallomásai, valamint a rendelkezésre álló egyéb okirati bizonyítékok alapján állapította meg.

A vádiratban az ügyész a Be. 504. § (1) bekezdése alapján indítványt tett arra, hogy amennyiben a vádlott az előkészítő ülésen beismeri a bűnösségét, vele szemben öt év tartamú fegyházát szabjon ki a bíróság.

Az előkészítő ülés megkezdésekor az ügyész a Be. 502. § (1) bekezdésében írtak szerint ismertette a vád lényegét, majd indítványt tett a büntetés nemére és mértékére arra az esetre, ha a vádlott a bűncselekmény elkövetését beismeri. Ezt követően a vádlott - a Be. 185. § (1) bekezdésében, valamint a Be. 500. § (2) bekezdésében írtakra történő figyelmeztetés után - tagadta a bűncselekmény elkövetését. Ezért az ügy előkészítő ülésén a Be. 503. § (1) bekezdése alapján nem volt elintézhető.

- [7] Ezután került sor a bizonyítási eljárás lefolytatására, amelyet az elsőfokú bíróság a perrendi előírások megtartásával folytatott le olyan alapossággal, hogy az ügy ténybeli és jogi részleteiben állást lehetett foglalni.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a tényállást a vádlott tagadásával szemben a tanúk vallomása és az okirati bizonyítékok alapján állapította meg. Az indokolási kötelezettségét tehát ténybeli és jogi szempontból egyaránt megfelelően teljesítette. Hangsúlyozni szükséges, hogy a vádlott a nyomozás során beismerő vallomást tett, mely beismerő vallomását a tanúk vallomása és az okirati bizonyítékok egyértelműen alátámasztották. A vádlott a nyomozás során tett beismerő vallomását visszavonta és a bíróság előtt teljesen eltérő tartalmú vallomást tett. A cselekmény részleteinek rekonstruálása körében azonban a helyszíni szemle adatai és az okirati bizonyítékok egyértelműen cáfolták a vádlott védekezését, egyben a sértettek vallomását alátámasztották.

Ezeket a körülményeket tehát együttesen értékelve nem lehetett kétséges, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megfelel a történeti valóságnak, így az - figyelemmel a Be. 593. § (3) bekezdésére - irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

- [8] A megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére.

A felmentést célzó jogorvoslati kérelmek tehát nem voltak megalapozottak.

A cselekmény minősítése is a büntető anyagi jogszabályban foglaltaknak megfelelően történt.

A másodfokú bíróság a vádlott terhére rótt bűncselekmény minősítésével kapcsolatos jogi állásponttal tehát maradéktalanul egyetértett, a vádlott élet elleni cselekménye két körülménynél fogva is súlyosabban minősül.

A cselekmény minősítése kapcsán helyesen hivatkozott a törvényszék arra, hogy a vádlott aktuális tudatában egyértelműen fel kellett merülnie a sértettek halála bekövetkezése lehetőségének, azonban azzal nem foglalkozott, abba belenyugodott. Egyetértett a másodfokú bíróság azzal is, hogy a vádlott cselekménye különös kegyetlenséggel elkövettként is minősül, hiszen a tűzhalál az átlagos mértéket lényegesen meghaladó szenvedéssel jár, a lakhatást biztosító bódé felgyújtásával a vádlott a bent alvó sértettek tűzhalálát eredményezhette volna.

- [9] A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen tárta fel, azt mindösszesen annyiban szükséges helyesbíteni, hogy a vádlott beszámítási képességet nem korlátozó személyiségzavara, amint arra a fellebbezési főügyészség az átiratában helyesen utalt, nem értékelhető a javára enyhítő körülményként.

Az ügyészség a vádiratban - amennyiben a vádlott előkészítő ülésen a bűnösségét beismerte volna - 5 évi fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés kiszabását indítványozta. Amint arra a másodfokú bíróság a fentiekben már utalt, a vádlott a bíróság előtt korábbi beismerő vallomását nem tartotta fenn, ezért az elsőfokú bíróság a büntetési tételkeret alsó határával megegyező mértékű szabadságvesztést szabott ki. Figyelemmel azonban arra, hogy a vádlott beismerő vallomása nélkül is elegendő bizonyíték állt rendelkezésre a tényállás tisztázásához, a másodfokú bíróság álláspontja szerint a 10 évi szabadságvesztés eltúlzottan súlyos. Ezért annak tartamát - szem előtt tartva a kísérlet távoli jellegét is - 8 évre enyhítette.

- [10] Ezért a fellebbezések az enyhítést célzó részükben megalapozottak voltak.

- [11] A fentiek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének a büntetőjogi jogkövetkezményekre vonatkozó részét - a Be. 606. § (1) bekezdése értelmében - megváltoztatta. Az egyéb rendelkezések törvényesek voltak, ezért azokat a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján az előzetes fogvatartásban töltött időt továbbmenően beszámította.

P é c s, 2020. május 27.

Dr. Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr. Bencze Beáta s.k. előadó bíró, Dr. Túri Tamás s.k. bíró

A Kaposvári Törvényszék 15.B.102/2019/47/I. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.I.11/2020/6. számú ítélete folytán - az abban írt változtatással - 2020. évi május hó 27. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

. Makai Lajos s.k.

a tanács elnöke